Kruistocht in wielerbroek II

Kruistocht in wielerbroek II

De nieuwste fietsverhalen van Fietsen4Fietsen

Fred Schoorl
en Jaap Winter

Beste lezer,

Vorig jaar is mijn biografie *Hennie Kuiper: Kampioen Wilskracht* verschenen. Ik ben natuurlijk best trots op dat boek, met een mooi voorwoord van mijn grote held Eddy Merckx. Die zegt dat ik sta voor inzet, kracht en zegedrift. Ik moet toegeven dat ik het allemaal wel een beetje herken. Maar dat fietsen behalve wilskracht en zegedrift nog meer kan zijn blijkt wel uit dit mooie boekje van 'de heren van fietsen4fietsen'. Dat je er zoveel wilskracht, avontuur en plezier in kunt leggen, en dan óók nog eens een écht goed doel hebt. Petje af.
In 2017 ben ik op verzoek van mijn burgemeester Onno van Veldhuizen een keertje meegefietst met dit bonte gezelschap. Een rondje in het Twentse land en een stukje Duitsland. Het leek wel een echt peloton. Af en toe een beetje dollen, dan weer even flink doortrekken en soms toch even echt de benen testen. Het was een heel prettig tochtje. In mijn museum vertelde ik hen wat verhalen uit mijn carrière. Wat ik meemaakte met Joop Zoetemelk, Jan Raas en – natuurlijk – in bijvoorbeeld de Tour en Parijs-Roubaix. Ik hou van een goed verhaal.
En dat is wat ik in dit boekje zo mooi vind. Prachtige fietsverhalen, maar ook meer dan dat. Het heeft mij echt geboeid. Op mijn beurt ben ik best onder de indruk van deze mannen. Dat moet ook wel als je ziet wat ze hebben gedaan. Drukke vijftigers, die ieder jaar 1000 kilometer in een week rijden, dwars door Europa. Serieus doortrappen. Door landen en landschappen die ik uit mijn carrière ken, over beroemde cols, waar ik zelf in de Tour overheen kwam.
Naast die fietsverhalen blijft het toch ook prachtig dat ze een goed doel hebben. Fietsen kopen voor mensen die het nodig hebben, in Afrika of gewoon in Nederland. Kortom, steun dit initiatief, maar geniet vooral van deze heerlijke verhalen over onze gedeelde passie: het fietsen. Ik kan ze warm bij u aanbevelen.

Hennie Kuiper

Inhoud

Kruistocht in wielerbroek II

Aan de voet van de Acropolis, in de warme Griekse avondlucht begonnen we al aan de volgende tocht. In vier weken, de afgelopen vier zomers steeds een week, fietsten we van Maastricht naar Athene, een kleine 4.000 kilometer. Maar ieder van ons voelde: dit is nog lang niet voorbij, we zijn nog niet uitgefietst. De tocht van Fietsen4Fietsen moet verder. We dachten aan fietsen naar Istanbul, of beter Constantinopel, en misschien nog wat verder langs de Zwarte Zee. Rome, Athene, Constantinopel, het zou een mooie keten zijn van klassieke, filo-religo hoofdsteden waar het denken en wezen van de Europese beschaving is gevormd. Dat past ons wel. Een groot avontuur door leeg en ruig land, dat zeker, maar zouden onze iele racefietsjes het klaren? We fietsen niet maar zo wat, we zijn ranke rouleurs die snelheid zoeken, omhoog en naar omlaag. We hebben goed asfalt nodig, anders gaat het niet hard. Leuk hoor, robuust over ruwe, onverharde wegen in Noord-Griekenland, Turkije en Roemenië, maar dat zijn we nu eenmaal niet, robuust. Snel, flitsend, demarreren, tempo maken, koersen, zo hard mogelijk omhoog en prettig hard (thuis zeggen we: nooit harder dan 70) omlaag, soepel, dat is wat we (willen) zijn.
De route moet verlegd, wat dan wel? Het roer moet om, radicaal om. Wat als we aan de andere kant van Europa beginnen? Europa vanaf de andere kant doorkruisen. Als we nou eens echt een kruis door Europa fietsen, een kruistocht in wielerbroek? De kaart erbij, waar dan beginnen, waar naar toe? Het kost niet veel tijd voor we het zien: van Málaga naar Warschau, of zoiets. In ieder geval beginnen in Málaga, tenminste twee jaar door Spanje fietsen. Fred heeft ons zo vaak verteld dat dit het ideale fietsland voor ons is, geen discussie. Twee jaar Spanje, over de Pyreneeën Frankrijk in. De Mont Ventoux over onderweg, zeggen we met grote ogen. Ergens in Noord-Italië kruisen we het eerste been van onze tocht en dan door, nog een keer de Alpen over en dan verder, we zien wel.
Onze ogen glinsteren. Net als in Lausanne, na onze eerste week, toen we merkten dat het nog lang niet gedaan was, dat we verder moesten. Waarom eigenlijk? Die vraag wordt niet ge-

steld, het antwoord heeft zich door de jaren heen vanzelfsprekend in ons genesteld. Toen, in Lausanne, omdat dat land voorbij Lausanne er nu eenmaal lag. Nu, in Athene, omdat heel Europa er nu eenmaal ligt. Europa is veel mooier dan we wisten, we hadden allemaal wel stukjes gezien op vakanties her en der. Maar zo'n aaneenschakeling van schoonheid, zo verstillend mooi, zo hadden we het nog nooit gezien. We moeten ook verder omdat het fietsen zo fantastisch blijkt te zijn. De fysieke uitdaging, soms tegen de klippen op, en toch volhouden. Het zoet van de meesterlijke afdalingen. De leegte die het fietsen in onze hoofden veroorzaakt, door de constante inspanning, de concentratie op de weg en op de groep om geen fouten te maken. Alle ruimte die er geestelijk nog is gaat op aan rijke gedachten waar we anders geen tijd voor hebben, en aan jongenspraat. De zorgen en gedachten van werk en thuis worden verbannen. We gaan op in het landschap, zijn er deel van. We vertragen. Ook al denken we snel te gaan, toch is de vertraging vergeleken met ons normale leeftempo groot. Anderhalf uur over 15 kilometer klimmen, trap voor trap omhoog, dat doet iets met je, ook los van het stuk gaan. We worden een beetje zen als we fietsen. We fietsen ook, al hebben we het er nooit over, omdat het nog kan. Allemaal vijftigers inmiddels, een enkeling *touching sixty*, en allemaal zijn we nog fit. We weten en zien om ons heen hoe snel het soms gaat. Na elke tocht denken we weer: 'zo, die nemen ze ons niet meer af.'
Vier jaar en vier tochten later zijn we in Salzburg, weer 4.000 kilometer verder. Het goede fietsen, goede boeken en gesprekken over het goede leven en weer veel geld bij elkaar gefietst voor het goede doel: zorgen dat anderen met fietsen hun leven kunnen verrijken. In totaal fietsten we in onze acht tochten 150.000 euro bij elkaar. Goed voor 1.500 fietsen, of 1.000 fietsen en 250 ambulancefietsen of bakfietsen voor ondernemers. De fiets maakt het verschil.
Hier is ons verslag van de tweede vier tochten: van Málaga naar Valencia, van Valencia naar Biarritz, van Biarritz-Oost (lokaal ook wel Toulouse genoemd) naar Nice en van Nice naar

Salzburg. Gebaseerd op de verhalen die wij iedere dag schreven 's avonds na het diner, als de andere makkers al sliepen. Jaap denkt nog wel eens terug aan die oude mannetjes die hem, Joris en Daan in 2009 voorbij fietsten op een Toscaanse helling en die ons aanzetten om te gaan fietsen en fietsen echt deel te maken van ons leven. 8.000 kilometer verder zijn we inmiddels, dwars door Europa met elkaar, een voorrecht waar we soms een beetje stil van worden. Fietsen4Fietsen is inderdaad deel van ons leven geworden, van wie we zijn, ieder voor ons zelf, en samen.
Ook in Salzburg weten we, het is nog steeds niet gedaan. Onze tocht gaat verder. Voor ons beiden op een heel bijzondere manier. De zomer van 2018 fietsen we samen van Nordkapp, het noordelijkste puntje van Noorwegen, tot aan Malta. Zo'n 6.500 kilometer, *give or take a few hundred* kilometer, drie maanden lang midden door het hart van Europa. We kunnen niet wachten.

Fred Schoorl en Jaap Winter

2014

Madrid
Spanje
VALENCIA
Muro de Alcoy
Fuente Alamo
Riopar
Sierra de Cazorla
Cazorla
Parc Natural
Sierra de Castril
Guadix
Sierra Nevada
Alpujarras
Orgiva
Vélez-Málaga
MÁLAGA

Over puinwegen en ruige Spaanse heuvels naar de sinaasappelstad:

Málaga – Valencia
30 mei t/m 6 juni 2014

Deelnemers Maurits Barendrecht / Joris Beckers / Cornelis Bos / Noud Cornelissen / Peter Jurgens / André Schoorl / Fred Schoorl / Onno van Veldhuizen / Jaap Winter

Zondag 25 mei 2014

De Tocht kan beginnen!

Door Jaap

Vandaag de generale voor de Tocht. Fietsen4Fietsen komt gewoontegetrouw bij elkaar in Bilthoven voor de laatste gezamenlijke voorbereiding annex fietsen-inleveren-voor-vervoer-naar-Spanje. Om half tien bij Cornelis in de tuin aan de koffie met vlaai. Lekker weer, het belooft een mooie dag te worden. Zoals altijd monsteren we elkaar. Begin maart zagen we elkaar voor het laatst; hoe zouden de mannen hebben getraind? Wie heeft kilometers gemaakt, wie is wat achtergebleven? De blikken gaan naar buiken en (onder)kinnen/wangen. Hebben ze er echt wat af kunnen fietsen of wordt het zwaar torsen over die Sierra Nevada?
Onno komt aan met een doos spullen: repen, binnenbanden, wonderpoeder, billenvet etc. Vooral dat laatste is voor sommigen essentieel. ‘Met die moderne broeken hoeft dat niet meer,’ zei mijn fietsenmaker, die het spul niet meer verkoopt. ‘Dan ben je nog nooit in de hitte in Italië wezen fietsen,’ zei ik. Ik deel Belkin-shirts uit, ze staan het peloton goed. En gezien de resultaten van de profs in de afgelopen periode willen we er ook wel in rijden. We rijden natuurlijk niet in elk shirt dat zich aandient.
Peter komt aan in zijn oude streekvervoerbus van Texel, met het logo van de firma Van Sambeek achterop. Als een directeur zit hij achter het stuur. Wat een machtig vehikel. Eigenlijk zouden we met zo’n bus naar Spanje moeten gaan, maar Peter twijfelt of hij over de Pyreneeën komt.
Over de aanstaande tocht wordt vooral met verbazing gesproken. Dat we nu al weer mogen, de vorige tocht naar Athene ligt nog vers in de herinnering. Noodweer in het vervloekte Napels, denderend naar beneden naar Brindisi, al die pontjes in Griekenland, goddelijke eilanden als Lefka en Kefalonia over, langs Olympia naar Epidaurus en eindelijk Athene.
We stappen op, de zon in de snuit, de wind eerst maar eens in de

rug. Iedereen zit er strak op. Het lijkt wel of we allemaal nog weer een beetje meer hebben getraind. ‘Dit is de eerste keer dat ik er niet af wordt gereden als jullie doorjakkeren,’ zegt Maurits. Peter blaast af en toe voorbij alsof het geen moeite kost, heeft veel op snelheid getraind met de mannen van Swift. Onno is beresterk dit jaar, heeft veel power-stukken gefietst. Noud is altijd sterk, al ziet hij er minder afgetraind uit dan vorig jaar toen hij ook nog marathons liep. André heeft veel lange tochten gedaan, die fietst het fluitend uit. Fred zegt dat hij een gerepareerde meniscus heeft, maar niemand gelooft hem, hij rijdt altijd zo hard mee en vooruit. Cornelis heeft een maand lopen klungelen met voorhoofdsholten, maar daar is vandaag niets van te zien. En ik trap lekker door, valt me mee na toch wat minder kilometers dan vorig jaar. Joost zit met een dikke knie op de bank na een partijtje voetbal gister, hoopt dat een paar dagen rust voldoende is. Joris droomt thuis nog na van de Champions League finale die hij gister bijwoonde. Tijd voor een kop koffie is er vandaag niet, 100 kilometer wordt aan een stuk doorgereden. We kruisen de bible belt, waar een interessante fietsende mix van religies ontstaat, in zwart en wit van de kerk, in zwart en groen van de wielersport. Beide geloofsgroepen kijken elkaar hoogst verbaasd aan als we zo aan elkaar voorbij trekken. Voorbij de 50 kilometer gaat het steeds harder, met tegenwind op de terugweg maar het tempo gaat alleen maar omhoog. 38, 39, zelfs 40 met de wind op de kop. Zo hebben we nog nooit gefietst. Uiteindelijk persen we er 105 kilometer uit in 3 uur en 20 minuten, asjemenou. Zouden we er dan klaar voor zijn? Of wordt hier het zaadje van de hybris gezaaid die ons nog gaat bezuren op de flanken van de Sierra Nevada en andere steile klimellende? We zullen het zien en kunnen niet wachten.

Vrijdag 30 mei 2014

Eerste etappe: Málaga – Vélez-Málaga

Zoeken, vinden, vallen – door Fred

We zijn allemaal even de weg kwijt. Wij, Batavieren van het ijzeren ros, die zich weer te ver buiten het stamgebied ophouden. We landen te Málaga met een ijzeren vogel om even 1000 kilometer weg te trappen en doen of we gewoon thuis zijn. Of iedereen ons kent, naar ons luistert – al spreken we slecht of geen Spaans – en ook onze vanzelfsprekendheid inziet. Borst vooruit en met onze gemiddelde lengte van ruim 1 meter 90 moet toch duidelijk zijn dat hier wat aan komt lopen. U kent dat wel. Het onderschatten van je eigen relativiteit, merkwaardigheid of zelfs belachelijkheid. Overmoed, ook dat. En dan vervolgens jezelf in een kunststof pakje persen, met vrolijke kleuren, je Carbon, titanium of 'alu' racefiets pakken, en daar gaan we: Garmin-gestuurd op weg om een stuk Iberia te doorkruisen. En dan, nog verse helden, zijn we op de eerste afslag het spoor al bijster. Een snelweg, een rotonde, een viaduct. We roepen 'links' of 'rechts' zonder enig idee. Chaos. We weten noord van zuid, noch oost van west te onderscheiden. We rijden doodleuk een rondje, door een rare wijk, nadat de meestal onfeilbare wegkapitein Noud van de weeromstuit maar een besluit had genomen. En vervolgens snellen we onwennig over een te grote snelweg geflankeerd door eindeloze fabrieks-hallen. We zijn het even kwijt. En dat helpt ons relativeren.

Was het echt zo erg? Welnee, maar ik moet zelf met mijn verhaal ook even op gang komen. Overdrijven helpt dan. We waren na enige consternatie en verwarring wel echt klaar voor de proloog: een korte post-Transaviatrip van ruim 70 kilometer door het kustgebergte boven Málaga. Na het mooie Málaga gaat de weg namelijk prompt steil omhoog. En dat duurt nog 17 mooie, soms bloedhete kilometers. Naar de top van de col Puerta del Léon op bijna 1000 meter. De wegkant staat vol met geurende mimosa, de